

ЗДА 20(062)
ТЗЗ

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ЕКОНОМІСТІВ МІЖНАРОДНИКІВ
ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ОБЛАСНА СПІЛКА ЕКОНОМІСТІВ УКРАЇНИ
ДВНЗ КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ
ВАДИМА ГЕТЬМАНА
КАНАДСЬКЕ БЮРО МІЖНАРОДНОЇ ОСВІТИ
CONCORDIA UNIVERSITY MONTREAL

КАФЕДРА ЕКОНОМІКИ ТА УПРАВЛІННЯ ЧДТУ

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

МАТЕРІАЛИ XII МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ЧИТАЛЬНИЙ
ЗАЛ

ЧЕРКАСИ ЧДТУ 2011

**ОСНОВНІ АСПЕКТИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ
СФЕРИ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ**

Чепурда Л.М. к.е.н., доцент

Черкаський державний технологічний університет

Джерелами інформації про термінологію й використання поняття у сфері соціального обслуговування є ряд офіційних документів: законів, положень, рекомендацій. Українське законодавство перебуває на етапі свого становлення, а тому воно постійно змінюється, доповнюється: ухвалюються не завжди узгоджені між собою нові законодавчі акти, нормативно-правові документи, які покликані забезпечити юридичне підґрунтя для розв'язання різнопланових соціальних проблем.

Відносини у соціальній сфері регулюють закони України „Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні”, „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи”, „Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні”, „Про зайнятість населення”, „Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні”, „Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення”, „Про психіатричну допомогу”, Кодекс законів про працю та ін.

Одним із перших нормативно-правових документів, покликаних законодавчо врегулювати засади соціальної роботи, став Закон України „Про соціальну роботу з дітьми та молоддю” (2001 р.), який у загальних рисах окреслив принципи та можливі форми роботи з цими групами клієнтів.

Закон України „Про соціальні послуги” (2003 р.) сфокусований на визначенні прав та обов'язків клієнтів соціальних служб і працівників, що надають соціальні послуги, а також на структурі сфери надання соціальних послуг та управлінні нею в цілому.

З багатьма положеннями документів можна погодитися, однак, у національних стандартах відсутній зв'язок між існуючою класифікацією побутових послуг у Державному класифікаторі соціальних стандартів та нормативів, і тими базовими „термінами”, які наведені в них. Визначення і перелік соціальних послуг, опис їхнього змісту та якості мають зазначатися у Державному класифікаторі соціальних стандартів та нормативів, який затверджує Кабінет Міністрів України.

Таким чином, аналіз законодавчих і нормативних актів, детальне вивчення національних стандартів засвідчив, що основними нормативними документами, що регулюють механізм надання соціальних послуг є такі: Закон України „Про соціальні послуги” від 19 червня 2003 р. № 966-IV, „Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії” від 5

жовтня 2000 р. № 201/-III. , Концепція реформування системи соціальних послуг, від 13 квітня 2007 р. N 178-р.(проект), та інші.

Література

1. Закон України „Про соціальні послуги” від 2003, N 45, ст. 358 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=966-15>
2. Семигіна Т.В. Соціальні послуги в Україні: сьогодення та перспективи / [Семигіна Т.В., Міщенко К.С., Кіча Т.Г.] / К.: ВК „Зірка”, 2007. – 52с.
3. www.oda.ck.ua – Офіційний портал Черкаська обласна державна адміністрація.

УДК 339.7

ВИКОРИСТАННЯ НЕТРАДИЦІЙНИХ ЗАХОДІВ МОНЕТАРНОЇ ПОЛІТИКИ ДЛЯ ПОСЛАБЛЕННЯ ФІНАНСОВОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

Чирак І.М. аспірант

Тернопільський національний економічний університет

Світова фінансова криза значно погіршила якість банківських активів у всьому світі і призвела до появи проблем з їх капіталізацією та ліквідністю. Значною мірою це сталося внаслідок зростання системних ризиків від збільшення обсягів кредитних операцій та підвищення цін на активи, передусім на нерухомість. Вивчаючи практику антикризового регулювання, вплив традиційних заходів монетарної політики та їх наслідки для різних груп країн, експерти приходять до висновків, що окремі з них слід “переосмислити із врахуванням еволюції фінансових ринків та їх інтеграції в останні десятиріччя” [1, 71].

В значній мірі це стосується питання про переосмислення ролі центрального банку (ЦБ) як кредитора останньої інстанції і про відповідність фундаментальних принципів такого кредитування сучасним вимогам. Внаслідок серйозних змін, які відбулися за останній період часу у даній сфері, ЦБ мають надавати підтримку неплатоспроможному фінансовому інституту (банки стикаються із проблемою дефіциту ліквідності, коли їх платоспроможність знаходиться під загрозою). В умовах загального обвалу фінансового ринку підтримка банків ліквідністю за штрафними ставками, враховуючи їх критичний стан, втрачає сенс. А тому надання екстрених кредитів не повинно носити заборонний характер, і кредитування ЦБ повинно прив'язуватися до ставки докризового рівня, а не до ставки, що формується на ринку з початком паніки.

Важко реалізувати і положення про надання екстрених кредитів банкам, які мають надійне забезпечення. Банки звертаються за підтримкою